

URZĄD PATENTOWY

 E 210 37/22
 Urzędu Patentowego
 Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ OPIS PATENTOWY

Nr 36969

Instytut Mechanizacji Górnictwa *)

(Stalinogród, Polska)

Kl. 5 b, 23/20

56 37/22

Ręczna wrębiarka

Udzielono patentu z mocą od dnia 30 września 1953 r.

Istniejące dotychczas wrębiarki napotykają na duże trudności przy wykonywaniu wrębów przy urabianiu węgla brunatnego ze względu na znaczne wymiary i ciężar znanych wrębiarek oraz ze względu na brak miejsca gęstą obudowę oraz sytki spąg i strop wyrobisk górniczych.

Ręczna wrębiarka według wynalazku posiada małe wymiary i pozwala na mechanizację urabiania węgla brunatnego niezależnie od warunków stropowych i spagowych.

Na rysunku fig. 1 przedstawia przekrój podłużny ręcznej wrębiarki według wynalazku, a fig. 2 — jej widok z góry.

Do kadłuba 1 wiertarki ręcznej, elektrycznej lub pneumatycznej dołączony jest kadłub głowicy 2, zawierający przekładnię zębatą do napędu szeregu wiertel. Przekładnia taka składa się z koła zębatego 3, osadzonego na wale silnika wiertarki, napędzającego koło o wewnętrznym zazębieniu 4, i z

koła 5, osadzonego na wale koła o wewnętrznym zazębieniu, napędzającego szereg kół zębatach 6. Koła te są osadzone na wałkach 7, ułożyskowanych w pokrywie 8 przekładni. Końce wałków 7 są połączone sworzniami z rurkami 9 na których końcach są osadzone krótkie odcinki uchwytych prętów śrubowych 10. Na końcach tych prętów są w znany sposób osadzone świdry wiertnicze 12. Do ochrony rąk pracującego oraz dla dobrego prowadzenia wiertel do pokrywy 8 są przypawane wzajemnie połączone rurki 11 o większej średnicy, w których są ułożyskowane pręty 10. Środkowy pręt 10 jest wysunięty do przodu, co ułatwia rozpoczynanie wrębu. Boczne świdry są obracane w kierunku przeciwnym, niż świder środkowy, co powoduje łatwe wymijanie się ich oraz zmniejszenie momentu działającego na ręce pracującego. Wskutek tego, że świdry 12 przy obrocie wymijają się wzajemnie otwory wiercone łączą się bokami w jeden wręb. Wręb wykonywany przez jednego robotnika posiada wymiary zależne od liczby i wymiarów użytych wiertel.

*) Właściciel patentu oświadczył, że twórcą wynalazku jest Karol Adamczyk.

Zastrzeżenia patentowe

1. Ręczna wrębiarka znamienna tym, że posiada głowicę (2) przyłączoną do kadłuba (1) wiertarki ręcznej, elektrycznej lub pneumatycznej i zawierającą przekładnię do napędu świdrów wiertniczych (12), złożoną z koła zębatego (3), osadzonego na wale silnika wiertarki i napędzającego koło (4) o wewnętrznym zazębieniu oraz koła zębatego (5) osadzonego na kole (4) i napędzającego szereg kół zębatach (6) osadzonych na wałkach (7) ułożyskowanych w pokrywze (8) głowicy (2).
2. Ręczna wrębiarka według zastrz. 1, znamienna tym, że końce wałków (7) są połączone z rurkami (9), na których końcach osadzone są krótkie pręty śrubowe (10), zaopatrzone w znane świdry wiertnicze (12), przy czym pręty (10) są ułożyskowane w przypawanych do nakrywy (8) rurkach (11) i wzajemnie połączonych, a odstęp między prętami (10), z których środkowy posiada większą długość niż boczne, jest dobrany tak, aby świdry w czasie pracy wykonywały w pokładzie węglowym otwór o szerokości równej odstępowi skrajnych prętów (10) i wysokości równej średnicy świdrów (12).

kami (9), na których końcach osadzone są krótkie pręty śrubowe (10), zaopatrzone w znane świdry wiertnicze (12), przy czym pręty (10) są ułożyskowane w przypawanych do nakrywy (8) rurkach (11) i wzajemnie połączonych, a odstęp między prętami (10), z których środkowy posiada większą długość niż boczne, jest dobrany tak, aby świdry w czasie pracy wykonywały w pokładzie węglowym otwór o szerokości równej odstępowi skrajnych prętów (10) i wysokości równej średnicy świdrów (12).

Instytut Mechanizacji Górnictwa

Zastępca: Kolegium Rzeczników Patentowych

